

Sygn. akt IX Pa 116/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lipca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

Wydział IX Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący : SSO Iwona Nowak

Sędziowie: SSO Maria Konieczna

SSO Barbara Kubasińska- Malcher /spr/

Protokolant: st. sekretarz sądowy Dagmara Mazurkiewicz

przy udziale ./.

po rozpoznaniu w dniu 17 lipca 2014r. w Rybniku

sprawy z powództwa **J. R.**

przeciwko (...) S.A. w J.

o zapłatę odszkodowania

na skutek apelacji pozwanej (...) S.A. w J.

od wyroku Sądu Rejonowego w Jastrzębiu -Zdroju Wydziału IV Pracy

z dnia 30 sierpnia 2013 r. sygn. akt IV P 118/13

1. **oddala apelację,**

2. **zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 600, 00 zł (sześćset złotych 00/100) tytułem kosztów zastępstwa procesowego za II instancję.**

Sędzia: Przewodniczący: Sędzia:

SSO Maria Konieczna SSO Iwona Nowak SSO Barbara Kubasińska-Malcher

Sygn. akt IX Pa 116/13

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 06.03.2013 r. przeciwko (...) S.A. w J. powód J. R. wniósł o zasądzenie od pozwanej na jego rzecz kwoty 34.380 zł. wraz odsetkami od dnia wniesienia pozwu i kosztami postępowania, albowiem wskutek wypadku przy pracy z 16.09.1983r. nie osiągał stażu zatrudnienia umożliwiającego mu jako byłemu pracownikowi (...) SA

otrzymanie nawet minimalnego pakietu darmowych akcji spółki. W związku z wypadkiem powód został uznany za osobę niezdolną do pracy.

W odpowiedzi na pozew (...) SA wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Na uzasadnienie podniosła, iż roszczenie powoda uległo przedawnieniu, ponieważ bowiem zgodnie z art. 442 § 1 k.c., który na mocy art. 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny znajduje zastosowanie w niniejszej sprawie, na gruncie odpowiedzialności deliktowej roszczenie ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia, jednakże termin ten nie może być dłuższy niż dziesięć lat od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę. Pozwana podniosła również, iż powód nie wskazał podstawy prawnej dochodzonego roszczenia, brak też adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy zdarzeniem (wypadkiem w pracy), a szkodą. Pozwana podniosła także, iż nastąpiło zrzeczenie się przez powoda roszczeń objętych powództwem. W sierpniu 2012 r. r. strony zawarły bowiem ugodę, w której § 2 powód oświadczył, że kwota wypłacanej renty wyrównawczej stanowi całkowite zaspokojenie roszczeń dotyczących renty wyrównawczej w związku z wypadkiem przy pracy. Pozwana podniosła również zarzut przyczynienia się powoda do powstania ewentualnej szkody.

Wyrokiem z dnia 30.08.2013r. Sąd Rejonowy w Jastrzębiu-Zdroju Wydział IV Pracy

zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 27.576,58 zł netto z ustawowymi odsetkami od 24 kwietnia 2013 roku, tytułem wypłacanego w ramach renty wyrównawczej odszkodowania z uwagi na nieotrzymanie akcji i dalej idące powództwo oddalił oraz

zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.800,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego i nakazał pozwanej uiszczenie na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Jastrzębiu-Zdroju kwoty 1.379,00 zł tytułem opłaty sądowej od zapłaty której powód był ustawowo zwolniony.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

J. R. od 17.04.1978 r. do 11.09.1984 r. był pracownikiem KWK(...) w J. . Wypadkowi przy pracy uległ w dniu 16 września 1983 r. w wyniku czego po wyczerpaniu okresów zasiłkowych przeszedł na rentę inwalidzką. Od 1991 roku pozwana wypłaca powodowi rentę wyrównawczą. Od 2003 powód przy obliczeniu renty wypadkowej traktowany jest jako potencjalny emeryt. Przed ustaniem zatrudnienia powód u poprzedników prawnych (...) SA nie przepracował 10 lat. Gdyby powód w (...) SA pracował do emerytury, co uniemożliwiły mu skutki wypadku przy pracy, to otrzymałby pełny pakiet akcji. Pomiędzy stronami zawartych zostało kilka ugód w których (...) SA nie podnosiła zarzutu zrzeczenia się przez powoda jakichkolwiek roszczeń związanych z wypadkiem przy pracy bądź ewentualnego jego przyczynienia się do powstania bądź wysokości szkody. Powód jest osobą stale częściowo niezdolną do pracy.

Na dzień 22 sierpnia 2013 r. roku (chwila zamknięcia rozprawy) kurs jednej akcji J.S.W. wynosił 72,19 zł.

Sąd Rejonowy uznał, iż powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

W ocenie Sądu Rejonowego nie ulega wątpliwości, że u powoda wystąpiła w następstwie wypadku przy pracy z 16.09.1983r. szkoda w postaci uszkodzenia ciała i, że zobowiązana do jej naprawienia na zasadzie art.435 k.c. w zw. z art.444 par. 2 kc jest strona pozwana oraz, że w wyniku wypadku przy pracy zmieniła się również i to na niekorzyść, sytuacja finansowa powoda. Cytując za orzeczeniami Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 23.05.1991 i 30.06.1993 (sygn. III APr 37/91i sygn. III APr 36/93), Sąd Rejonowy wskazał, że szkoda ta musi się wyrażać jako różnica pomiędzy potencjalnymi dochodami, jakie powód przypuszczalnie mógłby osiągać w okresie objętym rentą, gdyby nie doznał uszkodzenia ciała, a wszelkimi dochodami, jakie może faktycznie w tym okresie osiągnąć bez zagrożenia stanu zdrowia. A zatem gdyby nie wypadek przy pracy, powód będąc w dalszym ciągu zatrudnionymi u pozwanej (czego przecież nie można wykluczyć, a co potwierdzały zawarte ugody), otrzymałby wszystkie świadczenia należne pracownikom oraz nabyłby wszelkie uprawnienia należne pracownikom, bądź emerytom, w tym również akcje (...) S.A. Niewątpliwie

też doszło do zmiany stosunków w rozumieniu art. 907 § 2 k.c. i powód miał prawo żądać odszkodowania z uwagi na nie otrzymanie akcji pozwanej.

Powód na skutek wypadku w pracy nie uzyskał minimalnego stażu 10 lat zatrudnienia i nie stał się osobą uprawnioną do utrzymania jakiegokolwiek ilości nieodpłatnych akcji (...) SA . stosownie do treści art. 2 ust. 5 c ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji uprawnionymi do otrzymania nieodpłatnych akcji pracowniczych uprawnione były osoby, które przepracowały co najmniej dziesięć lat w komercjalizowanym przedsiębiorstwie państwowym oraz jego poprzedniku albo w przedsiębiorstwie, które zostało sprywatyzowane przez wniesienie do spółki oraz jego poprzedniku, a rozwiązanie stosunku pracy nastąpiło wskutek przejścia na emeryturę lub rentę albo z przyczyn nie dotyczących pracowników. Z tych też względów ewentualny fakt braku złożenia przez powoda oświadczenia o zamiarze nabycia akcji oraz przyczyny takiego stanu rzeczy był obojętny dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy gdyż i tak powód akcji pracowniczych by nie otrzymał. Z drugiej strony należy założyć , iż powód w 1997r. będąc pracownikiem (...) SA złożyłby stosowne oświadczenia, co też uczyniła zdecydowana większość pracowników pozwanej, a spółka nie starała się nawet uprawdopodobnić, nie mówiąc już o udowodnieniu, iż J. R. miałyby jakiegokolwiek powody aby pozbawić się możliwości otrzymania nieodpłatnych akcji spółki. Zakładając także, iż powód byłby zatrudniony do 2011 r. to Zgodnie z uchwałą Zarządu pozwanej nr 695/VII/II z dnia 23 września 2011 r. zostałby zakwalifikowany do grupy stażowej „powyżej 24 lat” dla której przydzielono 382 akcji serii A i taka też ich liczba winna stanowić podstawę należnego odszkodowania. Należy tutaj wskazać, iż Sąd mając na względzie treść art. 316 § 1 kpc ustalił wartość akcji pozwanej na dzień zamknięcia rozprawy tj. na dzień 22 sierpnia 2013 roku (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 grudnia 2012 roku w sprawie sygn. II PK 118/10). W tej dacie wartość akcji pozwanej wynosiła 72.19 zł, a więc powodowi należna jest kwota odszkodowania w wysokości 27.576,58 zł. , natomiast dalej idące powództwo jako niezasadne podlegało oddalaniu.

Co do zarzutu przedawnienia podniesionego przez stronę pozwaną, to nie zasługiwał on na uwzględnienie. Skoro powodowi regularnie wypłacana jest renta wyrównawcza, to do roszczeń o zmianę wysokości tej renty opartych na przepisie art. 907 § 2 k.c, obowiązuje trzyletni termin przedawnienia z art. 118 k.c.(jako dotyczących świadczeń okresowych). Powód ma ustalone i to od wielu lat prawo do renty wyrównawczej i uznając dopuszczalną zmianę wysokości renty za okres wstecz sprzed daty wytoczenia powództwa należy mieć na uwadze zarówno trzyletni termin przedawnienia roszczeń o zaległe świadczenia okresowe, jak również datę samej zmiany stosunków oraz datę poprzedniego wyroku lub ugody, poza które to daty zmiana jest już niedopuszczalna, jako dotycząca materiału sprekludowanego, zawartego w sprawie objętej powagą rzeczy ugodzonej i której przedmiotem było roszczenie o rentę i tu przywołał Sąd Rejonowy orzeczenie Sądu Najwyższego w sprawie II PR 423/71 i I PK 142/10) oraz Sądu Apelacyjnego w Białymstoku w wyroku z dnia 9 marca 2005 r., I CAa 93/05, stwierdzając, iż uregulowane w art. 907 § 2 kc roszczenie o zmianę wysokości renty podlega trzyletniemu przedawnieniu. Upływ okresu przedawnienia uniemożliwia, w razie skorzystania przez pozwanego z zarzutu, dochodzenie przez uprawnionego świadczeń za okres wykraczający poza trzy lata wstecz od daty wytoczenia powództwa. Nie stoi jednak na przeszkodzie podwyższeniu bieżącej renty, choćby zmiana stosunków nastąpiła dawniej niż przed trzema laty, o ile wytworzona nią sytuacja (zwiększenie potrzeb uprawnionego) utrzymuje się w dalszym ciągu. Termin przedawnienia powinien być liczony od dnia przeobrażenia się ekspektatywy w realne prawo do nieodpłatnego nabycia akcji przez pracowników lub ich spadkobierców. W przedmiotowej sprawie Minister Gospodarki jako przedstawiciel jedyne go właściciela Spółki – Skarbu Państwa na Nadzwyczajnym Walnym Zgromadzeniu (...) S.A. w dniu 12 maja 2011 roku podjął decyzję o rozpoczęciu procesu prywatyzacji poprzez ofertę publiczną. Zaś 7 czerwca 2011 roku Komisja Nadzoru Finansowego zatwierdziła prospekt emisyjny. Emisja akcji rozpoczęła się 6 lipca 2011 roku. To są najistotniejsze daty dla określenia biegu terminu przedawnienia i skoro powód złożył pozew w dniu 10.09.2012 roku (data prezentaty tut. Sądu – k. 2 akt), to do przedawnienia nie doszło.

Co do zarzutu strony pozwanej, iż nastąpiło zrzeczenie się roszczenia ze względu na zawartą pomiędzy stronami postępowania ugodę pozasądową sierpnia 2012 r. , to zarzut ten okazał się również niezasadny. § 2 w/w ugody pozwala jednoznacznie stwierdzić, że stronom chodziło wyłącznie o roszczenia z tytułu renty wyrównawczej i wysokości tej renty , i z tego, a nie innego, tytułu powód nie rości sobie dalszych praw . W literaturze przedmiotu jak i

orzecznictwie nie budzi wątpliwości, iż uгода zawarta w postępowaniu ugodowym obejmuje wyłącznie przedmiot tego postępowania. Oświadczenie woli należy tak tłumaczyć, jak tego wymagają ze względu na okoliczności, w których złożone zostało, zasady współżycia społecznego oraz ustalone zwyczaje. W umowach należy raczej badać, jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy, aniżeli opierać się na jej dosłownym brzmieniu (art. 65 § 1 i 2 kc). Kwestia akcji nie była poruszana w w/w ugodach, stąd trudno przyjąć dłaczego powód miałby się zrzec właśnie prawa do akcji lub wynikających z tego roszczeń odszkodowawczych.

Co do zarzutu przyczynienia się powoda do powstania szkody to należy rozważyć czy strona pozwana po kilkunastu latach od zaistnienia wypadku przy pracy mogła podnieść zarzut przyczynienia się poszkodowanego do wypadku? Pozwana uznała w całości roszczenia powoda do renty wyrównawczej. Z treści zawieranych ugód wynika jednoznacznie, iż pozwany zakład pracy nie podnosił żadnego zarzutu przyczynienia się powoda do zaistnienia wypadku przy pracy. Na pewno uznanie całości roszczeń powoda do renty wyrównawczej przerwało bieg terminu przedawnienia się prawa do renty na jego rzecz (art. 123§1 k.c. w związku z art. 300 k.p.). Tak działo się w zakresie wszystkich ugód pozasądowych jakie zawarło z pozwaną. W żadnej z tych ugód nie został podniesiony zarzut przyczynienia się do

zaistnienia wypadku. Zarzut przyczynienia się nie ulega przedawnieniu i można podnieść go w każdym czasie, ponieważ brak jest w kodeksie cywilnym przepisu określającego czas do jakiego można podnieść zarzut przyczynienia się poszkodowanego do powstania szkody. Jednak w ocenie Sądu zarzutu tego można się skutecznie zrzec czyli zrezygnować z niego. Na podstawie art. 123§1 k.c. uznanie roszczenia powoduje przerwę biegu przedawnienia.

Analiza ugód zawartych ze stroną pozwaną wskazuje, że zatytułowanie tych umów ugodami nie oznacza, że były to stricte ugody określone przepisami art. 917-918 k.c. Przede wszystkim roszczenia powodów o wypłatę renty wyrównawczej zostały uznane w całości i brak tutaj jest ustępstw ze strony powoda na rzecz strony pozwanej. Brak podniesienia przez stronę pozwaną zarzutu przyczynienia się powoda do wypadku przy pracy, zdaniem Sądu, należy traktować jako rezygnację z tego zarzutu. Inna interpretacja prowadziłaby do utrzymywania stanu niepewności mogącej trwać kilkanaście lat, co w tym zakresie byłoby sprzeczne z zasadami współżycia społecznego czyli z art. 5 k.c. Rezygnacja z zarzutu przyczynienia się poszkodowanego do wypadku przy pracy musiała doprowadzić do wniosku, że należna jest renta wyrównawcza w pełnej wysokości. Nie można było także podzielić zarzutu przyczynienia się powoda do wysokości szkody ze względu na posiadaną częściową zdolność do pracy. Pozwana wypłaca rentę w pełnej wysokości i nigdy nie uwzględniła możliwości zarobkowych poszkodowanego. Zatem zgłaszanie tego typu wniosku w sprawie niniejszej było nieuzasadnione i zmierzało li tylko do zmniejszenia odpowiedzialności pozwanej. Zgłaszanie zatem zastrzeżeń wobec powoda, iż mógłby on minimalizować szkodę poprzez dodatkowe zatrudnienie dopiero w sprawie o odszkodowanie za otrzymanie zmniejszonego pakietu akcji należy uznać za chybioną próbę pozwanej zminimalizowania swojej odpowiedzialności. Trudno też doszukać się korelacji między ewentualnym podjęciem zatrudnienia poza (...) SA (pozwana nie wykazała aby w okresie pobierania renty oferowała powodowi zatrudnienie) a możliwością zmniejszenia odszkodowania należnego w związku z otrzymaniem mniejszego pakietu akcji, na co w żaden sposób by nie rzutowałyby zatrudnienie u innego pracodawcy, u którego staż pracy nie był przeliczany na ilości otrzymanych akcji.

W oparciu o wyżej powołane w uzasadnieniu przepisy Sąd orzekł jak w pkt 1 wyroku. Odsetki zasądzono na zasadzie art. 481§1 k.c. w zw. z art. 300 k.p., przy czym Sąd Rejonowy ustalił, iż (...) SA ze względu na brak wcześniejszego wezwania do zapłaty w opóźnienie popadła po upływie 14 dni od doręczenia jej odpisu pozwu.

Sąd w pkt 2. wyroku oddalił dalej idące powództwa jako wygórowane i nie znajdujące potwierdzenia w zebranych materiale dowodowym

Sąd w pkt 3 wyroku orzekł o kosztach na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. zasądzając od pozwanej jako strony przegrywającej proces na rzecz powoda kwotę 1.800,00 zł tytułem wynagrodzenia jego pełnomocnika procesowego będącego adwokatem ustaloną na podstawie § 12 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia

28.09.2002 w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. nr 163 poz.1348 z późn. zm.).

Zaś w pkt 4 wyroku w oparciu o treść art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005 r. (Dz. U. Nr 167, poz. 1398) Sąd nakazał stronie pozwanej uiszczenie na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Jastrzębiu – Zdroju kwotę 1.379 tytułem opłaty sądowej od uwzględnionej części powództwa, od zapłaty której powód był ustawowo zwolniony na mocy art. 96 ust. 1 pkt 4 wskazanej ustawy.

Wyrok ten zaskarżyła pozwana składając apelację.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła.

1. naruszenie prawa materialnego, a to:

a) art.907 par.2 w zw. z art.444 par.2 ustawy z dnia 23.04.1964r – k.c. / Dz. U nr.16, poz.93 z późn. zm., dalej „k.c”/ poprzez ich niewłaściwe zastosowanie, w sytuacji, gdy roszczenie objęte powództwem nie powinno być rozpoznawane w reżimie prawnym dotyczącym renty wyrównawczej; w konsekwencji poprzez przyjęcie, że wystąpiła zmiana stosunków uzasadniająca jednorazowe podwyższenie wypłacanej powodowi renty wyrównawczej, tj. że po stronie powoda powstała szkoda w postaci utraconych korzyści- prawa do nieodpłatnego nabycia 382 akcji pozwanej (...) S.A. z siedzibą w J., oraz że normalnym następstwem wypadku przy pracy, któremu uległ powód w dniu 16.09.1983r oraz utraty przez niego zdolności do pracy była „utrata” przez niego prawa do nieodpłatnego nabycia 382 akcji pozwanej;

b) naruszenie art.442 par.1 k.c w zw. z art.2 ustawy z dnia 16.02.2007r o zmianie ustawy – k.c. /Dz.U ,nr.80, poz.438) w zw. z art.117 par. 2 k.c. poprzez przyjęcie, że pozwana nie może uchylić się od zaspokojenia roszczenia powoda pomimo tego ,że uległo ono przedawnieniu, a pozwana podniosła zarzut przedawnienia;

c) naruszenie art.508 w zw. z art.65 par. 2 k.c poprzez przyjęcie, że zobowiązanie pozwanej nie wygasło pomimo tego, że strony zawarły w dniu 20.08.2012r. ugodę, w której powód zwolnił pozwaną z objętego powództwem długu, a pozwana to zwolnienie przyjęła;

d) art.123 k.c. w zw. z art.300 k.p. poprzez ich zastosowanie, a w konsekwencji przyjęcie, iż pozwana przez zawarcie ugód z powodem skutecznie zrzekła się zarzutu przyczynienia się powoda do zdarzenia, w wyniku którego uległ wypadkowi , w konsekwencji niezastosowanie art.362 k.c. tj. nie wzięcia pod uwagę kwestii przyczynienia się powoda do zwiększenia szkody.

2. naruszenie przepisów postępowania, a to:

a) art.278 ustawy z dnia 17.11.1964r k.p.c poprzez nie dopuszczenie z urzędu opinii biegłego na okoliczności wartości akcji pozwanej;

b) art.328 par.1 k.p.c poprzez niewyjaśnienie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia w zakresie, czy gdyby nie wypadek przy pracy, jakiemu uległ powód w dniu 16.09.1983r. to powód złożyłby w przewidzianym prawem terminie oświadczenie o zamiarze nieodpłatnego nabycia akcji pozwanej, będące warunkiem koniecznym uzyskania prawa do nieodpłatnego nabycia akcji pozwanej na podstawie ustawy z dnia 30.08.1996r. o komercjalizacji i prywatyzacji.

3. braki i błędy w ustaleniach faktycznych, a to:

a) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, polegający na przyjęciu, że gdyby nie wypadek przy pracy, któremu uległ powód w dniu 16.09.1983r. to powód pracowałby nadal u pozwanej aż do osiągnięcia okresu zatrudnienia u pozwanej, wynoszącego ponad 24 lata;

b) brak ustalenia, czy gdyby nie wypadek przy pracy, jakiemu uległ powód w dniu 16.09.1983r. to powód złożyłby w przewidzianym prawem terminie oświadczenie o zamiarze nieodpłatnego nabycia akcji pozwanej, będące warunkiem

koniecznym uzyskania prawa do nieodpłatnego nabycia akcji pozwanej na podstawie ustawy z dnia 30.08.1996r. o komercjalizacji i prywatyzacji.

W związku z powyższym pozwana wniosła o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu przed Sądem I i II instancji, według norm przepisanych ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji z uwagi na nierozpoznanie przez ten Sąd istoty sprawy z pozostawieniem temu Sądowi orzeczenia o kosztach instancji odwoławczej.

W uzasadnieniu apelacji skarżąca szczegółowo uzasadniła poszczególne zarzuty wykorzystując przy tym argumentację przytaczaną w swoich pismach procesowych w toku procesu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Sąd I instancji przeprowadził w sprawie wyczerpujące postępowanie dowodowe w zakresie niezbędnym dla wyjaśnienia istoty sporu.

Sąd ten dokonał też, w oparciu o zebrany materiał dowodowy, prawidłowych ustaleń faktycznych i również trafnie ocenił ten materiał dowodowy oraz stosując właściwe uregulowania prawne słusznie orzekł jak w wyroku.

Stanowisko swoje należycie i wyczerpująco uzasadnił.

Sąd Okręgowy w pełni podzielił ustalenia i argumentację Sądu I instancji i przyjął za własne, a zatem nie zachodzi potrzeba szczegółowego powtarzania tej argumentacji, co wynika z ukształtowanego już orzecznictwa Sądu Najwyższego w tym przedmiocie.

Podkreślić należy, iż dochodzone przez powoda roszczenie, wbrew zarzutom apelującej, jest roszczeniem w ramach podwyższenia renty wyrównawczej z mocy art.907 par.2 k.c. bezspornie pierwotnie przyznanej i wypłacanej powodowi z mocy art.444 par. 2 kc.

Renta przewidziana tym przepisem na gruncie ukształtowanego już w orzecznictwie sądowym rozumienia tego uregulowania, obejmuje nie tylko utracone wynagrodzenie, którego podstawową funkcją jest niewątpliwie utrzymanie pracownika i jego rodziny ale renta ta obejmuje również wszelkie inne utracone korzyści, które dany pracownik mógłby osiągnąć, gdyby nie uległ, jak powód w niniejszym postępowaniu, wypadkowi przy pracy u danego pracodawcy-pozwanej – niewątpliwie korzyści w postaci uprawnienia do pełnego pakietu akcji.

Podkreślić należy, iż Sąd I instancji prawidłowo wyliczył wartość roszczenia, zgodnie z art.363 par. 2 kpc stanowiącym zasadę, że jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania prawidłowo przy braku innej możliwości wyliczenia na dzień zamknięcia rozprawy.

Sąd Okręgowy podzielił stanowisko Sądu I instancji w świetle wyroku Sądu Najwyższego z dnia 19.02.2014r. (sygn. akt I PK 293/13) w sprawie tut. Sądu o sygn. IX Pa 52/13 o generalnie tożsamym przedmiocie sporu, do czasu zakończenia której było zawieszono niniejsze postępowania, gdy w uzasadnieniu ww wyroku Sąd Najwyższy podzielił stanowisko tut. Sądu, co do podstawy odpowiedzialności, biegu 3-letniego terminu przedawnienia, związku przyczynowego między danym zdarzeniem wypadkowym a możliwością świadczenia pracy i stąd nie uzyskaniem akcji, przyjętego sposobu wyliczenia liczby i wartości akcji.

W konsekwencji rozważań jak wyżej Sąd Okręgowy uznał, iż zarzuty apelacji nie zasługują na uwzględnienie, stanowią jedynie nieuzasadnioną polemikę z prawidłowym rozstrzygnięciem Sądu I instancji i z mocy art.385 kpc apelację oddalił.

Sędzia Przewodniczący Sędzia

SSO Maria Konieczna SSO Iwona Nowak SSO Barbara Kubasińska- Malcher